

A síró tündérlány

Hangos mese

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/a_siro_tunderlany)

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, de még az Üveghegyen is, volt egy gyönyörű város. Abban a városban mindig sütött a nap, nyíltak a szebbnél szebb virágok. Soha nem halt meg senki, boldog volt mindenki. Ott laktak a tündérek. A napokat csak örömben, boldogságban éltek. Nem ismerték a sírást, a betegség nem rongálta őket, nem volt tolvaj, nem volt gonosz ember egy sem ott. Mikor a sok szép tündér kiment a rétre játszani, csak úgy csengett az erdő körülöttük.

Elhallatszott a tündérkacagás messze városokba is.

Hát éppen ebből lett a baj. Mert egy ilyen játszaskor a legkisebb tündérlány olyan szépen kacagott, hogy csak úgy csilingelt a hangja, mint egy kis harang. Ez a hang csalt oda egy szép vándorlegényt. A legény addig hallgatta a kacagást, míg a szíve megfájdult tőle, aztán leült a rét szélén, és ott a nagy fájdalomtól el is aludt szegény.

Este, mikor mentek a tündérlányok haza, éppen az a kis tündérlány látta meg a legényt, akinek a kacagása olyan szívfájdítóan szép volt. Megsajnálta, és mikor elment mellette, rátette a szemére a zsebkendőjét, hogy ne süssön rá a hold.

Mikor aztán este a hold jól sütött, felébredt a legény, s észrevette, hogy a szeme be van takarva. Elveszi a szeméről azt a zsebkendőt, hát látja, hogy az olyan, mint egy fátyol. De olyan jó szaga van, hogy olyat még soha nem is érzett a legény. Erősen gondolkozott, honnan került ez a zsebbeváló őhozzá. Itt nem voltak mások, csak azok a szépséges szép

tündérek. De ő nem látott azoknál zsebkendővel. Míg gondolkozott, észrevette, hogy a zsebkendőben van egy betű.

Na, így már csak megtudjuk, kié volt a zsebkendő - gondolta magában. De mivel ő nem tudott olvasni, hazavitte, megmutatta a bátyjának, hogy nézze meg már, milyen betű van abba a zsebkendőbe varrva. Az meg huncut volt, azt mondta a legénynek, hogy abban egy Ö betű van, ami azt teszi: ördög.

Nahát ő nem bánja, ha ördög, ördög, de ő megkeresi a zsebkendő gazdáját, gondolta a legény. Meg is kérte az anyját, készítsen neki kevés útravalót, azzal elindult. Amint ment, mendegélt, megéhezett, és egy szép fa alá, egy forrás mellé leült falatozni. Amint kibontja a tarisznyát, csak ott terem mellette egy szép kis fehér menyét, ott szaladgál a kezén le meg fel, és egyszer csak megszólal:

- Hallod-e, te legény, adjál nekem egy kis pogácsát, mert nagyon éhes vagyok!

- Ha csak ennyi a kívánságod, akkor neked jó, te kis fehér menyét, mert én adok, de látod, nekem sokkal nagyobb kívánságom volna. Én azt szeretném tudni, kié volt ez a szép zsebkendő. Mert én azt keresem, hogy visszaadjam neki.

Megnézi, megszagolja a kis fehér menyét a zsebkendőt, aztán elkezd kacagni, és veti a hengerbuckát, egyiket a másik után. Annyira jó kedve lett, hogy el is felejtkezett az evésről, pedig a legény egy jó nagy darab pogácsát letört neki a magából.

Nézi a legény a kis menyét örömét, mikor aztán már megunt, megfogta a farkát, az meg ott maradt a kezében. Hej, megsajnálta a legény a kis menyétet, hiszen ő nem akarta, hogy így járjon, de hát már megvan, mit csináljon. Nem kellett sokáig gondolkoznia, mert a kis menyét odafordult hozzá, s azt mondta neki:

- Hallod-e, te legény, olyan jót tettél velem, hogy soha nem felejttem el. Itt a farkam a kezében, most már aztán mehetsz oda, ahova akarsz. Csak fektesd a kezéd közepére, és gondold erősen arra a helyre, ahova menni szeretnél, már ott is vagy! De megmondom neked, úgy tedd el a farkincámat, hogy el ne vesszen, mert még sok hasznát veheted. Azt meg, hogy minek örültem olyan nagyon, megmondom neked, mivel olyan jószívű vagy. Én az első szobalánya vagyok a legkisebb tündér lánynak, és az kinn a réten elhagyta a zsebkendőjét. A mostohája, merthogy az van neki, úgy megverte szegényt, hogy azóta csak sír. Már betegre sírt magát a zsebkendő után.

Hej, nagyot ugrott a legény, elő is vette a kis farkat, aztán odakíváncozott a tündérlány

mellé. Abban a percben ott is volt. Majd megvakult a nagy fényességtől, ami a lányt körülvette. Körülnézett, látja-e valaki, aztán mikor úgy vélte, senki nem látja, csak odatette a zsebkendőjét a kis tündérlány ölébe. Az meg megérezte, hogy valaki van a szobában. Azt hitte előbb, hogy a dajkája van ott, a jó Rebi néni. Mikor meglátta a legényt, nagyot ugrott a szíve, mert nagyon megszerette ő is, mikor ott aludt a tündérrét mellett. Csak nézték, nézték egymást, és mikor már mind a kettő jóllakott a nézéssel, azt mondja a tündérlány a legénynek:

- Hallod-e, kedves, itt nem maradhatsz, mert ha meglát a mostohám, mind a ketten elveszünk. Hanem bújj bele ebbe a dióba, és én elteszlek!

Nagyot nézett a legény, hogyan bújjon ő bele abba a dióba, hiszen a kisujja se fér bele?! De mikor a szándékot megérezte a tündérlány, abban a percben olyan kicsi lett a legény, hogy belefért, a tündérlány meg betette a kebelébe a diót. Hát ez így volt van két-három napig. De már nem sírt a kis tündérlány.

Egy nap megint kimentek a rétre játszani a tündérlányok. Ott aztán a kis tündérlány kivette a diót a kebeléből, feltörte, aztán felkelt a legény. Együtt játszottak mind. A tündérlányok szerették a jóképű legényt. De soha nem tudták meg, honnan van, hova lett. A kicsi vigyázott is rá, hogy észre ne vegyék.

De hiába, volt a mostohának egy kis kancsi lánya, aki mindig haragudott erre a szép kis tündérlányra. Ez figyelte meg, mit csinál a kis tündérlány a dióval. El is mondta az édesanyjának, amint hazamentek este.

Na, volt aztán ebből hét országra szóló nagy baj. A mostoha beárulta az apjának a kis tündérlányt, az meg maga elébe hívatta, és megmondta neki, adja elő a legényt, mert ha nem, akkor kitagadja, aztán mehet oda, ahova akar! Na, most sírt aztán a kis tündérlány! Hát olyan nagy baj, hogy ő egy földi legényt szeret? De nem az volt a baj, hogy ő szerette, hanem az, hogy a kis kancsi is megszerette a legényt, de az rá se nézett soha.

Így aztán, mikor a legényt oda kellett volna adnia a tündérnek, az csak kapta magát, elhajította a diót. Az meg beleesett egy lyukba. De milyen lyukba? No, ki találja ki? Ne törje rajta a fejét, Borcsa néném, megmondom! A kis fehér menyét háza volt a lyuk. Oda esett a dió. Az meg megörült, hogy ilyen jó falathoz jutott. El is kezdte rágni a diót héját. De halljatok csodát, ahogy rágta a dió héját, egyszer csak hangot hall:

- Ne egyél meg engem, drága kis menyétem, hiszen én vagyok a te gazdád, a vándorlegény!

Hej, de örült a kis menyét! Kapta-fogta magát, és mivel sokat tanult már a tündérektől, csak megforgatta a diót háromszor a feje felett, aztán odavágta egy fához, de nem nagyon. Az meg széjjelnyílt, és kiugrott a legény belőle.

- Na, te kis menyét, amiért ilyen jó voltál hozzám, szerzek én neked egy zsák diót, csak módomban legyen rá! Most még azt mondd meg, hogy tudnék a kis tündérlánnyal beszélni.

- Na, ez nehéz lesz, kedves gazdám, mert azt hét lakat alatt őrzi a mostohája, de azért megpróbálok mindent, mert az folyton-folyvást csak sír teutánad.

Megörült a legény, aztán lefeküdt, hogy pihenjen egy kicsit, mert bizony a dióban nem volt valami jó alvása.

Amíg aludt, a kis fehér menyét elhozta hozzá a kis tündért. Hej, milyen öröm volt az! A sírást abbahagyta mindjárt. Ölelte, csókolta a legényt, az meg azt hitte, valami szellő simogatja. Így aztán jól alhatott. De hát mindennek vége van egyszer. Így ő is felkelt, de akkor már nem volt ott a kis tündérlány.

Hát hova lett, na, ilyen hirtelen? Elment az apjához, és kérte, rimázkodott neki, hogy jöjjön, nézze meg már azt a legényt, akit ő az életénél is jobban megszeretett. Milyen egy apa, ha a legkedvesebb gyermeke kér valamit? Ment, és megnézte az a alvó legényt. Bizony, ő is megszerette. Azt mondja a kis tündérnek:

- Ne sírj, én is szívesen beleegyezem abba, hogy ennek a legénynek a felesége légy, ha leteszi a tündérpróbát. De te tudod, hogy az nagyon nehéz.

- Jaj, megteszi, megteszi, mert én segítek majd neki! - örvendezett a kis tündérlány.

- Igen, de ezt nem szabad. Azt neki magának kell megtennie - mondta szigorú apa.

A kis tündér boldogan ment be a szobájába, és ott a szobalányát, a kis fehér menyétet kioktatta, hogy menjen a legényhez, és tanítsa meg, hogyan kell a tündérpróbát letenni. Az meg örült, mert nagyon megszerette a legényt. Az ugyanis teljesítette, amit ígért, hozott neki egy nagy zsák diót.

De lássuk, mi is az a tündérpróba. Hát bizony ez nem könnyű, de aki szeret valakit, még nagyobb is megtesz érte.

Először is hét nap, éjszaka ott kellett aludnia a réten egymagában a legénynek. Hát ez

nem nagy dolog, gondolta a legény. De csak gondolta. Mert ahogy beesteledett, hallott olyan sírást, ordítást, hogy majd megbolondult miatta. Nézett széjjel, hiába, senkit nem látott, de a sírás, ordítás csak mindig erősebb volt. Úgy éjfél tájban elindult, hogy ő bizony megkeresi, ki ordít ott annyira, és miért ordít. De alig lépett hármát-négyet, olyan esett, hogy menten elszédült. Így nem tudta meg, mi vagy i ordította. De csak megvirradt azért. Reggel látják, hogy nincs a legénynek semmi baja egy kis fáradtságon kívül.

Na lássuk a második próbát! Az is éjszaka volt. Be kellett mennie az egyik szobába, és ott kellett töltenie az éjszakát. Az se valami nagy dolog, gondolta a legény, de csak gondolta. Mert amint bement a szobába, úgy megszorította valami a lábát meg a kezét, hogy azt hitte, a lélek is kimegy belőle. Hiába próbált kiszabadulni, nem tudott, mert az a valami csak szorította, szorította reggelig. De a legény ezt is kiállta. Reggel megint nézik, és látják, hogy él a legény. "Hát ezt nem lehet elpusztítani!" - gondolta a mostoha.

De a harmadik próba a legnehezebb, az majd elintézi! Este betették egy nagy verembe, hogy ott töltse az éjszakát.

"Na, itt meghalsz, legény!" - gondolta a mostoha. De nem így lett, mert a kis fehér menyét odament, aztán a fiúnak a szemére ült, hogy ne lásson semmit. Mi volt ott? Minden ördögi dolog, amit csak lehet képzelni.

Mikor hajnalodott egy kicsit, félrecsúszott a kis menyét a szeméről, hát majd megvakult szegény. Olyat látott, amit csak száz évben egyszer tudnak a tündérek is megcsinálni. Ott hengerbuckázott az egész tündérsereg körülötte pucéron. De nem tartott sokáig, mert a kis menyét visszaigazodott a szemére. Így aztán reggel újra csak élve volt a legény.

Hát mármost mi lesz? Ha kell neki a kis tündérlány, hát vigye magával, de hogyan meg hova? Hova? Hát haza, az édesanyjához, aki annyira várta már haza kedves fiát! De hogy menjen haza? No, hát mire való az a kis menyétfarok? Eszébe is jutott, és amikor összeszedték a tündérlány celeculáját, megfogták egymás kezét, aztán a legény fogta a kis menyétfarkat, és erősen gondolt haza az édesanyjára.

Hát, ahogy mondom, úgy lett, abban a percben csak ott voltak az édesanyja háza előtt. Az meg éppen kinézett a kapun, mert mindig hazavárta a fiát. Mikor meglátta, hogy az egy szépséges szép kisasszonnyal meg sok mindennel áll a kapuban, csak nagyot kiáltott, aztán meghalt.

"Na, itt nem jól kezdődik az élet!" - gondolta magában a legény. De hát miért volt tündérlány a felesége? Csak végigsimította az édesanya arcát, s az rögvest felkelt, aztán

ölelte, csókolta nemcsak a fiát, de a menyét is. Nagyon boldogok voltak. Sokáig éltek, és nem sírt többet a kis tündérlány, mert nagyon szeretett a földön élni ezekkel a jó emberekkel. Mindenki megszerette, mert szelíd volt, segített mindenkin. Mikor eljött az ideje, lett egypár szép pulyájuk, és azok is olyan szépek voltak, hogy mindenki gyönyörködött bennük. Még az öregasszony is megfiatalodott. Megmutatta, mit hogy kell csinálni, aztán olyan takaros asszony lett a tündérlányból, hogy mindenki csodálta. Még Julis néni is megdicsérte, aki pedig mindig a más megszólásával kereste a kenyerét.

Soha nem sírt a volt tündérlány. Ha kimentek a rétre, és látták, hogyan táncolnak a tündérek, csak nevetett, hogy neki jobb mert itt minden van, hideg, meleg, tél, nyár. Ott meg csak játék meg kacagás volt.

Én nem tudom, nem volt-e ott jobb, de hát mindenki másképpen gondolja. A mesém eddig volt, holnap, ah ráérek, másikat mesélek.

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/a_siro_tunderlany)